SZEMLE... SZEMLE... SZEMLE...

Polgár Lajos:

LEVÉL SOROS GYÖRGYNEK

Kedves Gyurka! Ritkán fordul elõ az ember életében, hogy két üstököst lát az égen egymás felé rohanva, majd hirtelen fordulattal a végtelen magasság felé irányulva, egymás mellett száguldva tovább.

Olvasva „A kapitalista fenyegetés" c. értekezésedet az ausztráliai Magyar Életben (1997. március 20.), igazolva láttam az indiai lélekvándorlásban való hitet. Azt hiszem Magad sem tudod, hogy amit hirdetsz, az a legtisztább Hungarizmus, Szálasi Ferenc Hungarizmusa. Ilyen tisztán talán még õ sem tudta azt így megvilágítani. Szálasi Ferenc csak érezte, amit Te tudsz. Ne felejtsük el, hogy ö ízig-vérig katona volt, aki egy rendezett, boldog életet nem tudott fegyelem, tekintély és elvhûség nélkül elképzelni. Amellett rendkívül vallásos is volt, de nem volt bigott. A programja megvalósulásához szükséges politikai hatalom felé való igyekezetében nem tûrte meg maga mellett a kételkedõket, vagy a türelmetleneket, akik olyan erõket akartak segítség formájában igénybe venni, amelyek idõvel nem azt a célt szolgálták volna, amelyet õ kitûzött magának, vagy pedig járomként telepedtek volna le a magyarság nyakán. Õ nem volt rasszista a „választott nép" mintájára, amelyet Hitler is utánzott, de hitt abban, hogy éppen úgy mint az állatvilágban, bizonyos fajták keveredése hátrányos lehet az utódokra. Pl. az észak-német és magyar keveredés szép utódokat, de bizonyíthatóan intellektuális csökkenést eredményezett mindkét oldalon. Viszont a Kárpát-medencében összetömörült népek keveredése egy nagyon életrevaló, találékony – de nem hibanélküli, mert ilyen nincs – népet eredményezett.

Szálasinak a Szent Istváni Magyarország volt az ideálja, amely homlokegyenest ellenkezett a Hitleri nácizmus birodalmi és faji képzeteivel. Ezt az ellentétet csak a végsõ szükség tudta tompítani, amikor menteni kellett amit lehetett a bolsevista megsemmisítés elõl.

1990-ben Magyarország visszatért Szent Istvánhoz, de mint csetlõ-botló csecsemõ, még ma is gyermekbetegségekkel küszködik. Semmi kétség sincs afelõl, hogy ki fog mászni belõlük, de ehhez idõ kell.

Értekezésedbõl egyetlen mondatot emelek ki, amely a legvilágosabban mutatja, hogy milyen helyesen látod a problémákat és azok megoldását. „A nyitott és zárt társadalom egyszerû dichotomidja helyett a nyitott társadalmat most inkább valami köztes területként képzelem el, ahol az egyének jogait tiszteletben tartják, de ahol vannak társadalmat összetartó, közösen vallott értékek is."

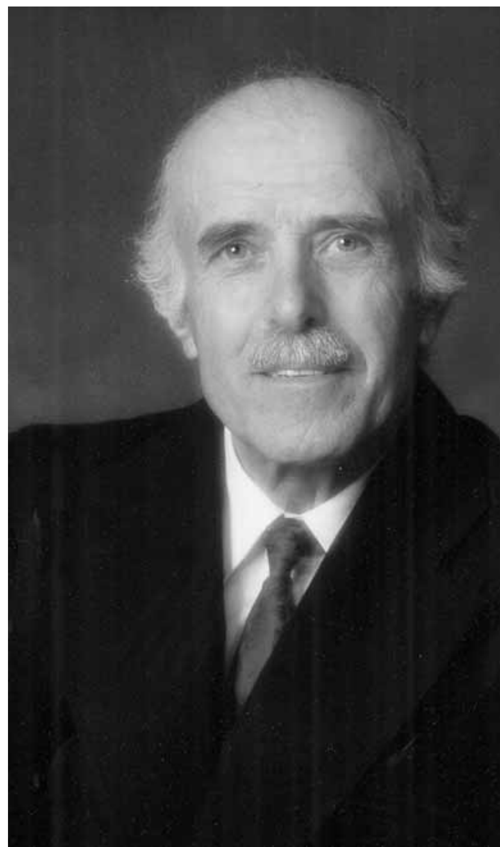
Ez a mondat a Hungarizmus alapnézetét fejezi ki, de egyben az abban meghirdetett konnacionalizmus lényegét is. Az idézett mondatban a nyílt társadalmat helyettesítsd be az Európai Unióval, az „egyének" szó helyett használj országokat, vagy nemzeteket és megjelenik elõtted a Prohászka-i konnacionalizmus, amelyet Szálasi és a Szent Istváni Magyarország példájára az európai népek, vagy még továbbmenve, más földrészek tartós együttmûködéséhez vezetõ, talán egyetlen helyes útnak tartott.

A Magyar Élet következõ (március 27-i) számában Krausz Tamás méltatta tanulmányodat „Terjed a sorosizmus" címen és bõvebben próbálja megmagyarázni az egyes kiemelkedõ megállapításodat. Mégis cikkének végén az egyetlen kérdõ mondat az, amely megvilágítja a Veled együtthaladó, józan gondolkodású tenni akarók útját: „Szabadpiaci barbárság vagy hatékony szociális gazdálkodásra épülõ emberközponti közösségiesség?" A válasz természetesen a Te nézetednek is megfelelõ második lehetõségre esik, amit mi, magyar vonatkozásban Hungarizmusnak nevezünk.

Felejtsd el azt a sok badarságot, amellyel a Hitleri nácizmust össze akarják kapcsolni a Hungarizmussal. Óriási ûr tátongott mindig a kettõ között és végül is csak a háborús végszükség hozta a kettõt egy táborba, ami Rooseveltet, Churchillt és Sztálint is összeboronálta. Churchill ugyan három évvel a háború után bevallotta, hogy nem az igazi disznót ölték meg, de ekkor már fél Európát odadobták egy fél évszázadra a fenevadnak.

Tudom, Gyurkám, hogy a Te zsidó lelked Hitlerben látja a nagyobb szörnyet, aki fõképpen a zsidóknak ártott. Arról lehet vitatkozni, hogy volt-e oka erre vagy sem. Olvasva a jó öreg Moshe Menuhin professzor írásait, nem kapunk nagyon hízelgõ képet a zsidóságról, különösen a cionizmusról, amelyet pedig Szálasi is támogatott. Szálasinak egy nagyon tisztelt cionista tanácsadója volt már a harmincas évek folyamán, akivel karöltve gondolta Szálasi a magyar zsidókérdést megoldani. Szálasi az antiszemitizmust a buták kiútkeresésének tartotta. Nem követte ebbõl a szempontból Németország és Olaszország példáját és nyíltan kihangsúlyozta írásaiban, is, hogy a Hungarizmus nem antiszemitizmus, nem Hitlerizmus és nem Fasizmus. Bár világnézetileg nemzetiszocialisták, de mások a problémáik, más a népük alaptermészete is s így mások a megoldások is. Egyébként a nemzetiszocializmus valójában a nemzet és az egyének érdekeinek az összehangolása, mint Soros György és Krausz Tamás. A nacionalizmus egyedül, szocializmus nélkül sovinizmussá válik, túlsúlya káros nácizmussá teszi, míg a szocializmus nacionalizmus nélkül egyetlen osztály uralmához vezet, amelyben elsatnyul a nemzet többi része és elõbb utóbb véres forradalomra kényszeríti az országot.

A Hungarizmus a teljes magyar nemzet érdekét tartja szem elõtt. Szálasi a magyar nemzet érdekében akart megszabadulni a zsidóság gazdasági és sajátos szellemi nyomásától és meg volt gyõzõdve arról,

hogy harácsoló természetüknek a saját haza hiánya az oka, tehát az õ érdekükben is hazát kell nekik találni. Szerinte ezt a célt szolgálták a cionisták.

E cél elérésében azonban a legnagyobb nehézséget maguk a zsidók képezték, illetve okozták. Még a háború elõtt a zsidók kivándorlásáról tárgyaló zsidók közölték Szálasival és gondolom Horthyval is, hogy véleménykutatásokból származó eredmények szerint, száz zsidó között alig találtak egyet, aki hajlandó lett volna kivándorolni Palesztinába. A második lehetõség, Madagaszkár, a zsidók lelki beállítottsága miatt, már eleve kiesett a számításból.

Azt hiszem ekkor született meg a cionisták agyában az erõszakos kitelepítés szüksége. Szálasinak Palesztinával s így a zsidó állam ottani megvalósulásával kapcsolatban egyetlen kívánsága volt: Az új Izraelt konnacionalista alapon az arab õslakósokkal együtt kell megvalósítani. Lévén mindkettõ szemita nép, õ semmi akadályt nem látott az együttéléshez. Tisztában volt azzal is, hogy a zsidó nép szellemi és intellektuális túlsúlyával az új Izraelben vezetõ nép lesz, de el kell kerülnie még a látszatát is az uralkodói jellegnek, amely az 1867-es kiegyezés után Magyarországot is Trianonba sodorta, mert az addigi Szent Istváni konnacionalista együttélést a Habsburgok által is gyakorolt nyugati államnemzet eszméje váltotta fel. A „divide et impera" aztán megszülte rothadt gyümölcsét.

Szóval a cionisták döntése az erõszakos kitelepítést jelentette azon az alapon, hogy zsidók nélkül nem lehet Izraelt felépíteni. Különösen szükségük volt a magyar zsidókra, akik a legtehetségesebbeknek számítottak és a zsidó állam felépítésében elengedhetetlennek.

Mégis, mikor a vidéki magyar zsidóság kiszállítása 1944-ben a németek nyomására megindult Lengyelországba, Szálasi tiltakozását fejezte ki, mert összegyûjtésüket Magyarországon képzelte el, ahonnan a háború befejezése után egészségesen és vagyonukat megtartva telepedhettek volna le Palesztinában. Még ma is bizonytalan, hogy mi történt igazán az Auschwitzba kiszállított 300-400 ezer magyar zsidóval, de annyit tudok, hogy a közvetlen szomszédunkban élõ három idõs zsidó személy a háború után hazakerült Debrecenbe és édesapám népbírósági tárgyalásán tanúként álltak elõ. Az õ tanúvallomásuk alapján édesapámat minden vád alól felmentette a népbíróság.

Kiszállítást elkerült budapesti zsidóság sorsáról már jobb beszámolók vannak, sõt könyvek is jelentek meg. A sebtében felállított gettó valódi menedéknek bizonyult, mert a Szalai Pál által Szálasi utasítására nyilas pártszolgálatosokból és rendõrökbõl összeállított õrség megvédte a zsidókat minden külsõ beavatkozástól. Szalai Pál a háború után, mint a Magyar Államrendõrség tagja ezredesi rangot ért el. Nemrégiben halt meg Amerikában, ahova 1956 után vándorolt ki. Természetesen voltak visszaélések Budapesten a rövid két és félhónapos nyilas uralom alatt, de leginkább csak a várható basáskodások történtek, amirõl a vezetõség nem tudott, mert nem volt aki jelentse. Az annyit emlegetett városmajori gyilkosságokról csak a háború végén hallott elõször a vezetõség és Szálasi azonnal megtorlást helyezett kilátásba. A Dunába ezerszámra való beölés nevetséges vád. Sehol a Duna körül nem volt jelentés partra sodort hullákról, pedig tudjuk, hogy rendszerint még egyet is kisodor a víz valahol. Ettõl függetlenül ma már tudjuk, hogy történtek ilyen esetek, de nagyon elszórtan.

Ezzel szemben a kommunizmus alatt, agyonkínzott, feldarált ezrekrõl mély a hallgatás még ma is. Mintha nem is történtek volna meg. Ma is inkább csak nyilas gyilkosokról, nácikról hallunk. A magyar ember a valódi bûnösök büntetését mindig helyesnek tartotta, a politikai skála bármelyik oldalán is álltak a vétkesek.

Itt az ideje annak, hogy vagy nyilvánosságra hozzuk a bûnöket és a bûnösöket mindkét oldalról, vagy pedig hagyjuk a múltat rothadni ott, ahová a tekergõk, a szélsõségesek és az embertelenek sodorták. Próbáljunk elõre nézni és kapaszkodjunk teljes erõvel a jelenbe, amelynek feladata, hogy mint Noé bárkája átmentsen bennünket épen és egészségesen a jövõbe. Ezt a jelent építsük és erõsítsük.

Eddig írtam már vagy ezer cikket és beszámolót. Gondolkodásomat a jelen helyzetben legjobban tükrözi vissza a „Gondolkozzunk magyarul" c. cikkem, amely 1991. május 1-én jelent meg a Magyar Élet-ben. Ugyancsak mellékelem a "Magyar birodalom" c. elmélkedésemet, amely már a jövõ felé mutat. Ennek alapján tartottam elõadást az év elején az Adelaidei Ausztráliai Magyar Találkozón „Gondolatok Kárpátia körül" címen.

Végül mellékelem Neked azt az írást, amely már több évtizede itt van elõttem az íróasztalomon: „The Challenge of Religion", amelynek írója rabbi Paul Liner, Montreál, Kanada. Õ és a jó öreg Moshe Menuhin bizonyítja, hogy van sok jó zsidó is, akiknek ragaszkodása az eredeti prófétai judaizmushoz semmiben sem különbözik attól az emberszeretettõl, amelyet Jézus Krisztus is meghirdetett. Ebben a szeretetben legyünk mi is valamennyien egyek attól a meggyõzõdéstõl vezérelve, hogy a végén mindig a jó gyõz, mert az a Mindenható Isten akarata is.

Szívélyes üdvözlettel

Polgár Lajos
Ferntree Gully, 1997. április 2.

Ui. 80 éves vagyok. Jog és államtudományt végeztem. Otthoni utolsó beosztásom a diplomáciában volt. Ne essél kétségbe, hogy elméletedben összetalálkoztál a Hungarizmussal. Ez várható volt, mert aki az igazság felé tör, elõbb-utóbb találkozik azok lelkivilágával, akik hajlandók voltak életüket áldozni érte. Megnyugtatlak: Szálasi Ferenc jó ember volt. Nyugodtan lehet a szentek közé sorolni. *P.L.*

Katona Pál

MINDEGY

nyomás
vagy lövés a tarkón:
mindegy
valaki szeretett
valakit szerettek:
mindegy
összedõlt a világ
százhatvanháromezer halott:
mindegy
nem dõlt össze a világ
autóbaleset, egy halott:
õ az akit szerettek
mindegy
vagy mégse
nyeled tovább könnyeidet
s a szárszói vonat alatt
csendben elalszol